

sagen er jo dog, at vi arbejde for Landet og for Folket, Hovedsagen er, at selve Sagen bliver fremmet, saa at Loven bliver til Gavn for Land og Folk. Der skal ikke spørges om, hvem der har sejret, og hvem der har haft Ret; jeg mener, at den har størst Ære, som bidrager til, at en god Sag fremmes ved at vise den største Imødekommen. I saa Henseende maa jeg tillade mig at udtale her de samme Ord som i Gaar i det andet Ting, at jeg mener at have rig Grund til at takke dem, som have vist en saadan Imødekommen, at det er blevet muligt at faa denne Fællesindstilling frem. Der er i Dag kommet mange stærke Udtalelser mod Loven. Nu, det er mit Haab, at det dog skal vise sig, at den ærede Ordfører og de, som have talt for Loven, staa som Ordførere for Majoriteten i dette Ting, og under Forudsætning af, at dette mit Haab gaar i Opfyldelse, vil jeg tillade mig at takke dette Ting, af hvilket jeg selv har været Medlem, og sige, at det var mig ingenlunde behageligt at komme og forlange saadanne Indrømmelser, som jeg forlangte, fordi jeg vidste, hvad jeg ogsaa i Dag har faaet at vide, at der var adskillige Medlemmer, som nødig vilde gaa ind derpaa. Jeg mente at burde gøre det for Sagens Skyld, og jeg maa bringe min Tak til dem, som have vist denne Imødekommen, og særlig vil jeg bringe den samme Tak som det ærede Medlem for 5te Kreds (Holch) bragte den ærede Ordfører, som i denne Sag har indtaget en Stilling, som efter min Mening har haft den største Betydning for, at Sagen nu staar som den staar.

Ordføreren (Goos): Jeg skal paa dette fremrykkede Stadium være saa kort som muligt, men der er nogle enkelte Udtalelser, jeg maa fremkomme med i Anledning af faldne Ytringer.

Det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Høst) fremsatte nogle Bemærkninger til den Bestemmelse, som foreslaas om Tilskud til Privatskolen, som jeg tror hvilede paa et Fejlsyn. Af de Punkter, som han omtalte, er der tre, som jeg her vil gøre Bemærkninger til. Det ene var det, at han satte vort imødekommende Forslag paa dette Punkt i Forbindelse med, hvad der blev udtalt i Fjor, men det var en Misforstaaelse, som ganske naturlig kom frem fra ham, der ikke har været Medlem af Udvalget saa lang Tid som jeg. Nej, det, jeg sigtede til, var et Tilbud, som kom frem i Samlingen 1895—96, og som man

vil finde trykt i den da afgivne Betænkning om Uoverensstemmelse mellem Tingene. Der findes der fra Landstingsmindretallets Side, for hvilket jeg var Ordfører, et nøjagtig formuleret Forslag med Hensyn til Optagelse af Tilskuddet til Privatskolen i Skoleloven, som paa det nærmeste, med de Afvigelser, jeg i mine første Udtalelser angav, stemmer med, hvad der nu foreligger. — Det andet Punkt, jeg vil gøre opmærksom paa, er, at det vil være urigtigt at sige, at de 10,000 Kr., som gives til Ministerens fri Raadighed, dog nok ikke blive saa meget til hans fri Raadighed. Jo, det blive de. Ministeren behøver ikke at tildele dem til Skoler, som have faaet Tilskud af de 25,000 Kr. Naar f. Eks. han eller hans Konsulent eller Skoledirektionen siger, at den eller den Skole ikke er egnet dertil, saa behøver Ministeren intet at give til den Skole af de 10,000 Kr. Og paa den anden Side kan Ministeren give Tilskud til Skoler, som ikke have faaet Tilskud af Kommunen og altsaa heller ikke af de 25,000 Kr. Det er i begge disse Retninger, det har sin overordentlig store Betydning, at de staa til Ministerens Raadighed og saaledes kunne bruges af ham til at udjævne de Ubilligheder, som kunne komme frem ved Benyttelsen af de 25,000 Kr. — Og endelig for det tredje finder jeg det ikke rigtigt ved denne Lejlighed her at fremdrage et Spørgsmaal om Købstædernes Prægravation. Købstæderne ere ikke prægraverede, fordi de intet modtage her. Spørgsmaalet om Tilskuddet til den private Folkeskole er ikke det betydningsfulde for Købstæderne. Nej, for Købstæderne hviler Spørgsmaalet paa et andet Punkt, nemlig paa Tilskuddet til de private Realskoler, og der viser Finansloven tilstrækkelig, at der er meget faa Købstæder, der ikke ere komne med i det Tilskud, der ydes fra den Side.

Dernæst vil jeg bemærke til det ærede Medlem med Hensyn til den Maade, hvorpaa han opfattede Paragraffen om Konsulenten, at der forekommer det mig rigtig nok, at det ærede Medlem havde lovligheds meget Glasskaar i Øjet. Jeg vedbliver at hævde — og slutter mig ogsaa i den Henseende til, hvad den ærede Minister udtalte — at der er naaet i Realiteten lige saa meget som ved Regeringens oprindelige Forslag, idet jeg navnlig ogsaa mener, at det er en stor Subtilitet at ville paastaa, at denne Mand ikke skulde kunne benyttes i et givet Tilfælde med Hensyn til en privat Skole, som søgte Tilskud, fordi